

Čís. 1892.

Zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., jímž se upravují zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém.

Započítati lze pouze léta skutečně vykonané služby. Zakoupená léta (dle § 31 zákona ze dne 5. února 1920 čís. 89 sb. z. a n.) přišla by tu v úvahu teprve tehdy, měl-li žadatel ze zakoupení nárok na pensi před 6. květnem 1921.

(Rozh. ze dne 3. října 1922, Rv II 202/22.)

Žalobu vrchního správce v. v. proti poslednímu zaměstnavateli o placení zaopatřovacích požitků dle zákona čís. sb. z. a n. 130/1921 procesní soud první stolice zamítl, zjistiť, že žalobce neměl 35 vykonaných služebních let. Odvolací soud rozsudek potvrdil. Důvody: Neměl-li žalobce podle nenapadeného zjištění prvního soudu před 6. květnem 1921 35 vykonaných služebních let, nenabyl nároku na zaopatřovací požitky ani tehdy, pak-li mu z pojišťovací smlouvy s pensijním spolkem zemědělských společenstev v Rakousku nárok na pensi snad následkem zakoupení let již před uvedeným dnem náležel. Zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. přiznává totiž zaopatřovací požitky jen těm bývalým zaměstnancům na velkém majetku pozemkovém, kteří měli před 6. květnem 1921 vykonaných a nikoliv pouze do pense započítatelných 35 let služby. Z toho důvodu nebylo zapotřebí zjišťovati a soud první stolice také právem (§ 275 odstavec první c. ř. s.) nezjišťoval, zda žalobci nárok na pensi u jmenovaného pojišťovacího ústavu před 6. květnem 1921 již vznikl či nikoli. Mimo to žalobce v první stolici ani netvrdil, že mu nárok proti jeho pojišťovně před 6. květnem 1921 vznikl a že si léta u ní koupil, a také z toho důvodu jest výtku kusosti řízení neoprávněna. K onomu zákupu let se ještě podotýká, že, přikoupil-li si žalobce léta do pense, mu z toho nárok na pensi do 6. května 1921 nevznikl. Zákup let je platným teprve dle § 31 zákona ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. a vzniká z něho nárok až po uplynutí dvou let. Nemohl vzniknouti a nevznikl tedy žalobci ze zákupu nárok na pensi před 6. květnem 1921, avšak dle § 1 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. má nárok na zaopatřovací požitky jen ten bývalý zaměstnanec, který nabyl nároku na vyplácení pense již uvedeným dnem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud převzal zjištění prvního soudu, že žalobce neměl před 6. květnem 1921 35 vykonaných služebních let, dovodiv dle skutečného obsahu odvolání, že zjištění to nebylo ani v odpor vzato. Nelze tu tedy o odporu se spisy důvodně mluvíti. Uvedené zjištění jest pro právní posouzení případu důležité s hlediska § 1 a 3 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., jak odvolací soud správně vyložil. Zjištění tomu nelze v odvolacím řízení více odporovati. Pokud dovolání přes to tak

činí, nelze k vývodům k tomu se vztahujícím vůbec hleděti. Zákon mluví o bývalých zaměstnancích na velkém majetku pozemkovém a o 35ti leté službě (§ 3 zák. a § 3 nař. čís. 189/21). Ustanovení to zní jasně a přesně a nelze je vykládati jinak, než skutečně zní. Sociální úvahy, k němu se vztahující, došly výrazu již ve znění zákona. Nutným předpokladem nároku jest 35. letá služba (§ 3 (2) cit. zák.), jež prokázána nebyla. Pokud zákup let přichází v úvahu, jest výklad odvolacího soudu v soulasu se zákonem. Zakoupená léta dlužno rozlišovati od vykonané služby. Zakoupení let ostatně žalobce v prvé stolici ani netvrdil. Nebylo tedy již proto důvodu k dalšímu zjišťování. K novotám teprve v dovolání uvedeným, zejména k připsu všeobecného pojišťovacího ústavu v Brně ze dne 27. března 1922 nelze hleděti. V dalších vývodech brojí dovolání nepřipustně proti zjištění, že žalobce neměl 35 vykonaných služebních let. Zjištění platně učiněnému nelze v dovolacím řízení více odperovati. S právního hlediska jest dovolání opětně odkázati k § 1 a 3 shora citovaného zákona. Odvolací soud posoudil věc po stránce právní zejména s hlediska zákona shora citovaného, nařízení čís. 189/21 a zák. z 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. zcela správně, případně a přesvědčivé jeho důvody, k nimž se jinak odkazuje, nebyly vývody dovolání ani v nejmenším vyvráceny. ,

Čís. 1893.

Odpověď na nabídku do jednoho téhodne nelze po případě pokládati za opožděnou.

(Rozh. ze dne 3. října 1922, Rv II 204/22.)

Proti žalobě propachtovatelky na zaplacení pachtovného za rok 1921 namítli žalovaní pachtýři vzájemný nárok na náhradu škody, ježto žalobkyně, ač s nimi uzavřela pachtovní smlouvu i na rok 1922, pozemek v září 1921 prodala. Uzavření smlouvy na rok 1922 spatřovali žalovaní v tom, že k dotazu žalobkyně ze dne 22. srpna 1921, zda hodlají smlouvu i na příští rok prodloužiti, odpověděli do týdne kladně. Procesní soud prvé stolice žalobu zamítl, uznav namítanou pohledávku a maje za to, že přijetí nabídky ve lhůtě týdenní jest včasným ve smyslu § 862 obč. zák. Odvolací soud žalobě vyhověl a uvedl v otázce, o níž jde, v důvodech: Jak první soudce správně uvádí, jest rozhodnou pro posouzení správnosti namítané pohledávky otázka, zda byla pachtovní smlouva prodloužena na rok 1921—1922. Okresní soud odpovídá na tuto otázku kladně, ale na základě nesprávného výkladu §§ 862 a 862 a) obč. zák. Není pochyby, že dopis žalobkyně ze dne 22. srpna 1921 jest nabídkou; to vychází z posledního odstavce, v kterém žalobkyně žádá o sdělení ohledně ponechání pole. § 862 obč. zák. ustanovuje, že návrh mezi nepřítomnými musí býti přijat do doby, do které navrhovatel, předpokládaje, že ho nabídka došla včas, může očekávati, že ho dojde odpověď, odeslaná zavčas a řádně, jinak nabídka pomine. Žalovaná sama udává, že odpověď odeslala do týdne, nikoliv ve lhůtě § 862 obč. zák. Nehledě ani k tomu, že § 862 a) obč. zák. ustanovuje, že svolení jest pokládati za včasné, když je druhá strana v zákonité době obdržela, a že